

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **G. K.**, státní příslušnost Ruská federace
bytem K. V.
zastoupená advokátem Mgr. Daliborem Lípou
sídlem Jugoslávská 2, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2019, č. j. MV-107525-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2019, č. j. MV-107525-4/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 18 951,70 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Dalibora Lípy, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2019, č. j. MV-107525-4/SO-2019, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-10627-37/PP-2018. Tímto prvoinstančním rozhodnutím správní orgán I. zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, a II. stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně nesouhlasila s důvody, pro které byla její žádost zamítnuta, tedy že není dle § 87e odst. 1. písm. a) v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana EU. Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za vydané v příkrém rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci a zároveň zcela nepřezkoumatelné a nepřiměřené.
3. Správní orgány vyšly ze zcela nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, respektive tento stav zjistily zcela špatně a zcela nezákonným způsobem jej interpretovaly v neprospěch žalobkyně. Pro tvrzení správních orgánů, že žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, naprosto není opora ve spisovém materiálu, ba naopak.
4. Nálezací správní orgán opakovaně zcela nepřezkoumatelným způsobem dovodil schopnost žalobkyně postarat se sama o sebe v zemi původu, když neustále argumentoval jejím příjmem (důchodem), který je vyplácen v Ruské federaci. Nálezací správní orgán naprosto nerozlišoval náklady na potraviny a jídlo a další náklady, které jsou spojeny s životem osamělého důchodce v Ruské federaci, jako například náklady na bydlení, léky, lékařskou péči, dopravu. Počty nálezacího správního orgánu, který vzal náklady na potraviny, které odečetl od celkové výše důchodu, a následně konstatoval, že žadatel, který měsíčně uspoří tolik a tolik rublů, je zcela způsobilý žít v Ruské federaci a finančně vyjít, nelze akceptovat, neboť se jedná o pouhé dohady správního orgánu, které nemají oporu ve spisovém materiálu. Závěry nálezacího správního orgánu jsou tak zcela a logicky nesmyslné.
5. Dle žalobkyně se žalovaná s výše uvedenou argumentací žalobkyně naprosto nevypořádala, a naopak postupu a správnosti odůvodnění rozhodnutí nálezacího správního orgánu přisvědčila, čímž zatížila rovněž své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalovaná stejně jako nálezací správní orgán situaci žalobkyně bagatelizovala a její odůvodnění, proč nelze žalobkyni přiznat status rodinného příslušníka občana EU, bylo ryze účelové. Žalovaná poněkud zapomněla, že i kdyby měla žalobkyně důchod ve výši cca

21 000 tis. rublů, stále se jedná o reálný důchod někde kolem 7 tis. korun. Společně s touto skutečností správní orgány pominuly, že na situaci žalobkyně je třeba se dívat komplexně. Správní orgány v rámci svých tvrzení zcela opomenuly fakt, že žalobkyně je 80letá osoba, která v zemi původu nemá hmotný majetek, skrz ztrátu spolubydlení se svou vrstevnicí v domovské zemi ztratila i bydliště, a do toho jí její zdravotní stav umožňuje jenom minimum pohybu. V takovéto situaci jsou o samotě stojící tvrzení správních orgánů, jak si žalobkyně může v poklidu žít v Ruské federaci, zcela nepřezkoumatelná, a odmítání udělení pobytového oprávnění, na které má žalobkyně jako faktická rodinná příslušnice občana EU nárok, je postup nezákonný, neboť při byť základním studiu spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně je fakticky zcela závislá na pomoci své rodiny na území ČR, zejména pak svého vnuka, občana ČR, na kterého se slučuje.

6. Žalobkyně dále napadala očividně nepřezkoumatelnou úvahu nalézacího správního orgánu, že je de facto soběstačná či nepotřebuje pomoc druhých osob, založenou na poznatku nalézacího správního orgánu, že v době pobytové kontroly, kdy byl její vnuk zastížen ve společném obydlí, byla žalobkyně vyřizovat doložení dokumentů do žádosti na OAMP. Tato úvaha nalézacího správního orgánu, ze které mimo jiné vyšel při posuzování zdravotního stavu žalobkyně, byla zcela účelová a nepřezkoumatelná a nezakládala se na skutečném stavu věci. Žalobkyně sice dokládá dokumenty do žádosti v této době byla, nicméně z důvodů zdravotních a z důvodu neznalosti jazyka a postupů na OAMP byla pochopitelně doprovázena svým synem, který má v České republice trvalý pobyt a rovněž pomáhá v péči o žalobkyni. Výše uvedenou námitku žalovaná dle názoru žalobkyně vůbec nevypořádala, čímž zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností, a naopak sama rozvinula nezákonný postup a rozhodnutí nalézacího správního orgánu, když připojila vlastní argumentaci stran posuzování žalobkyně jako rodinného příslušníka občana EU.
7. Žalobkyně do spisového materiálu dodala podklady, které její žádost bezezbytku odůvodňovaly a potvrzovaly její legitimitu. Žalobkyně doložila jak vyjádření své, tak svého vnuka, kde popisují svou situaci, ve věci proběhl výslech, proběhly pobytové kontroly a žalobkyně doložila lékařské zprávy; ve zprávě specialisty ortopeda MUDr. J. K. ze dne 20. 11. 2018 se mimo další uvádí, že žalobkyně má artrózu 3. stupně obou kyčelních kloubů, a že *„Ze zdravotních důvodů je odkázána na pomoc druhých osob i při běžných denních úkonech“*. Správní orgány se však rozhodly situaci žalobkyně stran její zdravotní a existenční situace, ale i její komplexní životní situaci jako celek naprosto ignorovat. Žalovaná dokonce v rámci odůvodnění rozhodnutí popřela, že by problémy žalobkyně a její závislost na pomoci bližních měly být trvalého charakteru, což je s ohledem na věk žalobkyně a chronické choroby spojené s věkem zcela absurdní závěr. Závislost na pomoci rodinných příslušníků na straně žalobkyně bohužel pouze poroste.
8. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány v rámci řízení naprosto nezkontrolovaly přiměřenost rozhodnutí jako takového a porušily § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaná tuto námitku vypořádala tak, že dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době podání žádosti přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
9. S tímto tvrzením žalované se však žalobkyně neztotožnila, neboť správní orgán má postupovat podle § 2 odst. 4 správního řádu vždy, neboť se jedná o obecnou zásadu rozhodování správních orgánů zakotvenou ve správním řádu. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců je toliko speciálním ustanovením v tomto zákoně. Nalézací správní orgán ignoroval § 2 odst. 4 správního řádu, z obsahu odůvodnění rozhodnutí nalézacího

správního orgánu vyplývá, že řádně nezkoumal přiměřenost rozhodnutí a nedbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, a rozhodnutí obou správních orgánů tak byla zatížena nezákonností, respektive nepřezkoumatelností.

10. Žalobkyně ze všech shora uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky nepřinášejí novou argumentaci, a dále uvedla, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Ze strany žalované nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a žalovaná v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení.
12. Jakýkoliv příbuzenský či rodinný vztah s občanem Evropské unie sám o sobě nezpůsobuje, že se na cizince, jenž se na území hodlá s občanem Evropské unie sloučit, automaticky nahlíží jako na jeho rodinného příslušníka ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Aby bylo možné určit, zda jsou rodinní příslušníci závislí, musí být v jednotlivém případě posouzeno, zda s ohledem na jejich finanční a sociální podmínky potřebují materiální podporu, aby mohli uspokojit své základní potřeby, a jejich zdravotní stav jim neumožňuje zvládat základní životní potřeby, a z těchto důvodů jsou odkázáni na pomoc druhých osob i při běžných denních úkonech. Žalovaná měla za prokázané, že v zemi původu před podáním předmětné žádosti závislost žalobkyně na výživě vnuka P. K. neexistovala, a žalobkyně ji ani netvrdila. V Rusku žila ze svých finančních prostředků. Syn a vnoučata jí nic neposílali. Vždy byla samostatná, nic nepotřebovala. Důvodem, proč žalobkyně přicestovala do České republiky, je skutečnost, že její kamarádka, u které mnoho let žila a od roku 2011 se o ni starala, měla cukrovku, úplně přestala chodit, a její rodina, která o kamarádku převzala péči, jí sdělila, že se musí do dvou měsíců vystěhovat. Protože svůj vlastní byt v roce 2013 prodala a peníze za něj dala vnoučatům a synovi, rozhodla se žít s rodinou v České republice, a to se svým vnukem, protože syn, který pobývá v ČR na základě povolení k trvalému pobytu, má novou rodinu a ona se snachou moc nevychází. Současná manželka jejího syna, se kterou do České republiky společně přicestovala, žije v Kazani i s její vnučkou a do České republiky přijíždí na tři měsíce. Žalobkyně žije v České republice s vnukem, kterému se stará o domácnost (žehlí, utírá prach, myje nádobí), vaří snídani, oběd i večeři. Základní hygienické potřeby zvládá sama. Žádné léky pravidelně nebere. Protože je sama, nechce se do Ruska vracet. Pravdivost uvedených skutečností v protokolu o výsledku stvrdila žalobkyně vlastnoručním podpisem.
13. Podle žalované žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Doložené lékařské zprávy neobsahují celkové zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně, resp. nehodnotí vliv obsažených zdravotních obtíží na schopnost žalobkyně zvládat základní životní potřeby – např. umýt se, obléknout se, uvařit si, najíst se, dojít si na toaletu apod. Žalovaná setrvala na svém názoru, že z obecného tvrzení „ze zdravotních důvodů odkázána na pomoc druhých osob i při

běžných denních úkonech“ nelze učinit závěr, že se jedná o takové zdravotní důvody, které naléhavě vyžadují osobní péči občana Evropské unie. Závislost na jakékoliv péči občana EU by měla být na základě doložených dokladů jednoznačná, odůvodněná a měla by být trvalého charakteru, což doložené lékařské zprávy neobsahují. Závislost na jiné nutné péči žalobkyně neprokázala ani v rámci provedeného výslechu. V případě žalobkyně se nejedná o dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav, který by omezoval její funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb takovým způsobem, aby ji bylo možné podřadit pod ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

14. Při výkladu pojmu „dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav“ je možno vycházet z § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, který stanoví, že za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než 1 rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než 1 rok, z čehož ostatně vyšel i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 5 Azs 224/2016-47. Pokročilý věk žalobkyně a zdravotní potíže s ním spojené nelze hodnotit jako nemoc či dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Skutečnost, že žalobkyně potřebuje v některých situacích asistenci jiné osoby, např. pro odnos nákupu, nelze hodnotit jako odkázanost žalobkyně na pomoc jiné osoby a nelze ji zohlednit žalobkyní předpokládaným způsobem. Věk žalobkyně a skutečnost, že se jedná o starobní důchodkyni, samy o sobě snižují možnost aplikace tohoto ustanovení, neboť stárí a s ním spojené projevy nelze z povahy věci považovat za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav.
15. Správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel ze skutečností sdělených žalobkyní i jejím vnukem panem P. K. a z obsahu doložených lékařských zpráv. Aktuální lékařská zpráva, ve které by byla konstatována nesoběstačnost a plná celodenní závislost žalobkyně na pomoci druhé osoby, nebyla doložena ani v rámci odvolacího řízení.
16. Protože žalobkyně neprokázala, že je na ni možno pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, nemohla jí zamítavým rozhodnutím ve věci žádosti o povolení k přechodnému pobytu vzniknout žádná újma.

IV.

Replika žalobkyně

17. V replice žalobkyně setrvale odmítala argumenty žalované a její výkladu zákonných ustanovení. V souladu s argumentací a postojem žalované by statut rodinného příslušníka občana EU a následně přechodný pobyt nemohl být přiznán nikomu, kdo je vyššího či důchodového věku. Zdravotní stav žalobkyně je sice spojen se stářím, nicméně jedná se o stav, který žalobkyni velmi zhoršuje možnosti pohybu a možnosti se sama o sebe starat; skutečnost, že její stav je spojen s jejím věkem, je prakticky irrelevantní. Žalobkyně nejenže trpí nepříznivým zdravotním stavem, ale rovněž v zemi původu přišla o veškeré zázemí a finanční prostředky jí pro život o samotě nestačí, a stala se tedy závislou rovněž na výživě svého vnuka. Ze znění i smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, stejně jako z práva EU, ze kterého toto ustanovení vychází, je zřejmé, že toto ustanovení je v zákoně za účelem možnosti soužití občana EU s jeho předkem či potomkem, který je z toho či onoho důvodu v existenčních problémech, které ústí v závislost na občanu EU, což je přesně případ žalobkyně.

V.

Vyjádření účastníků při ústním jednání

18. Účastníci při jednání setrvali na své dosavadní argumentaci obsažené v písemných podáních. Žalovaná nadto poukázala na možnost žalobkyně podat žádost o povolení k trvalému pobytu osamělého cizince staršího 65 let, pro nějž jsou stanoveny mírnější podmínky. Žalobkyně ve svém přednesu uvedla, že za poslední tři až čtyři roky, kdy pobývá na území ČR, se její zdravotní stav postupně zhoršil. Zdůraznila, že na území domovského státu nemá nikoho, kdo by se o ni postaral.

VI.

Posouzení věci soudem

19. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

20. Soud shledal žalobu důvodnou.
21. Mezi účastníky bylo sporu o tom, zda lze žalobkyni považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, konkrétně zda je předkem občana Evropské unie – svého vnuka, na jímž poskytované výživě nebo jiné nutné péči je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá, nebo byla na této výživě nebo jiné nutné péči závislá bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měla povolen pobyt.
22. Citované ustanovení zákona o pobytu cizinců staví postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie na premise, že daný cizinec je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na materiální (finanční) podpoře občana Evropské unie, nebo na jiné jím poskytované faktické péči, kterou si žádá především zdravotní stav cizince, anebo na obou výše zmiňovaných formách nápomoci.
23. Žalobkyně v průběhu správního řízení a v řízení soudním argumentovala posledně zmíněnou alternativou. Soud se nejprve zaměřil na to, zda zdravotní stav žalobkyně v době vydání napadeného rozhodnutí vyžadoval nutnou péči za účelem uspokojování jejích základních potřeb.
24. V této otázce se soud ztotožnil s názorem správních orgánů, že uvedená podmínka ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dána nebyla. Žalobkyně sice do řízení dokládala lékařské zprávy, nicméně prohlášení ortopeda, že žalobkyně je „ze zdravotních důvodů odkázána na pomoc druhých osob i při běžných denních úkonech“, je zcela obecné. Správní orgán I. stupně přistoupil k provedení účastnického výsledku žalobkyně a k podání svědecké výpovědi jejím vnukem, které mohly do řízení vnést světlo ohledně závislosti žalobkyně na pomoci jejího vnuka při běžných denních úkonech. Z výpovědí jmenovaných nicméně vyplynulo, že žalobkyně je schopná uspokojovat své základní životní potřeby sama, neboť si sama dojde na toaletu, umyje se, oblékne, připraví si jídlo a nají se, pouze si sama nedojde na nákup a k lékaři. Naopak vypomáhá s péčí o domácnost – žehlí, utírá prach, obsluhuje pračku, myje nádobí, vaří pro sebe i vnuka.
25. Z toho soud ve shodě se správními orgány vyvodil, že žalobkyně sice je (i vzhledem ke

svému věku) stížena několika onemocněními, nicméně její zdravotní stav v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl natolik závažný, že by byla odkázána na péči svého vnuka. Nosnými argumenty ve vztahu k posouzení zdravotního stavu žalobkyně přitom byly podle správních orgánů právě ty, které soud uvedl výše. Doplnil-li správní orgán na dokreslení situace i další zjištění (nepřítomnost žalobkyně v době pobytové kontroly, kdy byla na pracovišti OAMP v K. V.) a žalovaná se jím k odvolací námitce žalobkyně výslovně nezabývala, nejednalo se dle náhledu soudu o vadu, jež by zakládala nezákonnost rozhodnutí, neboť důvody zamítnutí žádosti žalobkyně uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ob stojí samy o sobě.

26. Zatímco soud shledal nedůvodnými námitky směřující k naplnění § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve smyslu závislosti na jiné nutné péči občana Evropské unie, u námitek stran existenční (finanční) závislosti žalobkyně tomu bylo jinak.
27. Soud přihlédl zejména k účastnickému výsledku žalobkyně a svědecké výpovědi jejího vnuka, již shodně uvedli, že žalobkyně před příjezdem na území ČR v dubnu 2018 žila po několik let v bytě své kamarádky, o kterou se starala, nicméně kamarádka přestala chodit, její rodina si ji vzala k sobě, a žalobkyně se tak měla z bytu vystěhovat. Vnuk žalobkyně také přímo uvedl, že žalobkyně žila s kamarádkou kvůli nižším nákladům, a že v Rusku vystačila ze svých prostředků, protože vše platila napůl se svojí kamarádkou.
28. Dále soud vycházel z toho, že účelem posuzování materiální závislosti cizince na občana Evropské unie není jen formalisticky a izolovaně hodnotit zcela aktuální situaci při soužití cizince a občana Evropské unie na území, nýbrž je třeba přihlídnout k individuálním okolnostem případu v jeho širších souvislostech.
29. Soud dospěl k závěru, že správní orgány nesprávně přehlížely individuální a objektivní okolnost, na jejímž základě žalobkyně vůbec přicestovala do České republiky v roce 2018, a tou byla náhlá ztráta spolubydlení. Pokud žalobkyně a její vnuk uváděli (zejména v rámci výsledků) výdaje žalobkyně za doby pobytu v Ruské federaci, je třeba vycházet z toho, že se jednalo o výdaje vynakládané za situace, kdy náklady žalobkyně na uspokojování životních potřeb byly ovlivněny sdílením domácnosti s kamarádkou. Zjednodušeně řečeno, výdaje žalobkyně byly nepochybně nižší, než kdyby bydlela sama. Naproti tomu právě samostatné bydlení by žalobkyni mohlo čekat, pokud by se vrátila do země původu. Soud taktéž neměl za to, že žalobkyně měla vyčkávat na to, až se stane na výživě vnuka závislou, ještě na území domovského státu.
30. Přestože měl soud určité výhrady k míře obecnosti argumentů užívaných zástupcem žalobkyně v průběhu správního řízení na dokreslení materiální závislosti žalobkyně a k malé aktivitě při nesení důkazního břemene, není podle soudu udržitelné, aby žalovaná, pokud tedy měly správní orgány tvrzení žalobkyně o příjmech a nákladech na uspokojování základních životních potřeb za prokázaná (patrně na základě výsledku), posoudila materiální situaci žalobkyně tak, jak uvedla v napadeném rozhodnutí. To, že žalobkyně disponuje nějakým příjmem v podobě penze, ještě neznamená, že není závislá na výživě poskytované občanem Evropské unie, protože je vždy třeba porovnat příjmovou i výdajovou stránku žalobkynina „rozpočtu“.
31. Poslední okruh žalobních námitek se vztahoval k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně nezkoumání přiměřenosti uplatnila zcela obecně v odvolání, aniž by uvedla, z jakých důvodů považovala prvoinstanční rozhodnutí za nepřiměřené. Totéž učinila i v žalobě. Soud souhlasí se žalovanou, že posuzování přiměřenosti má dle

zákona o pobytu cizinců místo tam, kde tak stanoví zákon. Zároveň dle aktuální judikatury platí, že pokud účastník přiměřenosti argumentuje, je na správním orgánu, aby se jí zabýval. S ohledem na nekonkrétní obsah námitek žalobkynina zástupce měl soud nicméně za to, že nebyly s to povinnost žalované k vypořádání přiměřenosti založit.

32. Vzhledem k tomu, že podstatná část žalobních námitek byla důvodná, rozhodl soud o zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Zároveň věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Správní orgány budou povinny opětovně se zabývat žalobkyní tvrzenou závislostí na výživě ze strany občana Evropské unie – jejího vnuka. S ohledem na dobu uběhlou od konání výslechů a povinnost správních orgánů rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí budou povinny aktualizovat svá skutková zjištění i ohledně zdravotního stavu žalobkyně a její závislosti na jiné nutné péči.
33. Soud při jednání neprovedl důkaz výsledkem žalobkyně, neboť rozhodoval podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a měl k dispozici správní spis včetně protokolu o výsledku žalobkyně, tudíž provedení výsledku soudem za účelem zjištění stupně závislosti žalobkyně na jejím vnukovi by bylo nadbytečné.

VIII.

Náklady řízení

34. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, když měla ve věci plný úspěch. Účelně vynaložené náklady řízení sestávají z následujících položek: 1) odměna zástupce za čtyři úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky a účast na jednání před soudem, tj. podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů celkem 12 400 Kč; 2) náhrada hotových výdajů zástupce v souvislosti s těmito čtyřmi úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč/úkon, celkem 1 200 Kč; 3) náhrada cestovních výdajů zástupce podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem z Karlových Varů do Plzně a zpět za účelem jednání před soudem – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) činí 730,40 Kč (tj. 166 km x 4,40 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 věty třetí zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 589/2020 Sb. činí po zaokrouhlení 221,30 Kč (tj. 4,9 l/100km x 27,20 Kč/l x 1,66), celkem tedy 951,70 Kč; 4) náhrada za promeškaný čas strávený cestou z Karlových Varů do Plzně a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce čtyř půlhodin v částce 400 Kč; 5) zaplacené soudní poplatky za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 4 000 Kč.
35. Celková výše nákladů řízení tedy činí **18 951,70 Kč**. Žalovaná je povinna tuto částku nahradit k rukám zástupce žalobkyně ve lhůtě, již soud považuje za přiměřenou vzhledem ke krokům nezbytným k realizaci platby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. dubna 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu